

ДОБРИНКО

Дебелъ снѣгъ притискаше къшитѣ на голѣмия градъ. Отъ стрѣхитѣ се спущаха дълги ледени висулки. Блатата и рѣкитѣ бѣха заледени. Небето се криеше задъ бѣли облаци. Повѣваше рѣзъкъ вѣтрѣ, който бръснѣше по носовѣтъ като остърѣ бръсначѣ.

До къщната врата на единъ богаташъ се свиваше 13—14 годишно опърпано момче. То често загваше съ едно вехто и кжсо палто голитѣ си мяса, които се синѣха презъ дупкитѣ на скжсанитѣ му дрехи. Това момче се казваше Добринко и изглеждаше, че чака нѣкого.

По едно време отъ вратата се подаде богаташѣтъ съ охранено червендалесто лице, облѣченъ въ топълъ и скжпъ балтонъ. Следъ него вървѣше едничкото му дете Росица, сжщо загнато въ дебело кожено палто?

Добринко протегна страхливо ржка къмъ богаташа и съ мжка едва промълви:

— Малко хлѣбецъ, господине! Отъ два дни не съмъ ялъ. Смите се, моля ви се!

Богаташѣтъ навжси вежди и го изгледа строго. Добринко се уплаши и мигновено побѣгна.

На другия день надвечеръ Росица отиде на пързалка край града. Заведе я тѣхното слугинче, което мразѣше и нея, и родителитѣ ѝ. Росица обиждаше съ лоши думи слугинчето, а бащата и майката не му даваха да си дояжда.

На пързалката имаше много деца, които ненаситно се пързалиха. Започна да се пързала и Росица съ новата си шейна. Но нали бѣ свикнала да се заяжда съ хората, тя набързо се скара съ една група зли момчета, като ги подигра жестоко. Тѣ щѣха да я набиятъ, ала се страхуваха отъ слугинчето, което стоеше край тѣхъ.

Щомъ захвана да се мръква, пързалката оредѣ. Бѣха останали да се пързаятъ само Росица и онѣзи момчета.

Като се умори, Росица подири слугинчето. То, обаче, бѣше изчезнало. Бѣше избѣгало не само отъ пързалката, но и отъ Росициния домъ.

Росица я достраша. Нѣмаше, съ кого да си отиде, а живѣеха далеко. Пъкъ и мракъ припадна. Ала това не стигаше. Момчетата, щомъ разбраха, че тя е изоставена отъ слугинчето, се втурнаха да я биятъ.

Росица се изплаши и закрещѣ за помощъ, ала наоколо нѣмаше живъ човѣкъ, който да ѝ помогне. Бѣ пусто.

Въ този мигъ мина наблизо едно момче. То чу сърдцераздирателнитѣ ѝ писъци. Сърдцето му се сви отъ жалъ и полетѣ на помощъ. Като наближи, момчето викна:

— Дръжте ги!

Побойницитѣ се разбѣгаха на разни страни.

Момчето, което не бѣше никое друго, а Добринко, отиде тичешкомъ при полузаритата Росица. Улови я за ржцетѣ и бързо я